

EZER ÉS 3

AVAGY A NŐKBEN REJLŐ SZÍV

*Mennyi lén, mind szeretöm, / Olyan az én természetöm.
(Krizsa János. Tánczó Keresztúrfiszékből)*

Nyáron minden nő libeg. (Hekerle László)

*Tolsztoj terebélyes árnyékában minden befejezhetővé válik.
(Erdély Miklós: Metán)*

(1)

'Én benne leszek?' 'Benne.' 'Beleírsz?' 'Bele.' 'És?' 'Mit és?' 'És egy szám leszek?' 'Szám. Baj?' 'Hü', mondja, kicsit izgatottan, 'én a ketteseket bírom a legjobban. Igaziból csak a ketteseket, például 22 vagy 222, attól függ, milyen nagyságrendeknél tartasz. Kétezer-kétszázhuszonkettő? Kétmillió?' 'Kétszázhuszonkettő, az jó?' 'Jó. Ezt most beleírod?' 'Lehet.' Vár, szuszog. Szusszant egy nagyobbacskát. 'Az nem jó. Mert akkor biztos azt fogják mondani, hogy kísírtam magamnak.'

(2)

Fu!, meghalt egy bogár!
Most mit csináljak?
Ahol tartok a könyvben, pont itt.
Lepiszkáljak? Lepiszkáljam
ezzel a számlakivonattal?
Juj, van még itt egy szárnya is,
egyik szárnya ittragadt.
Tök kék csíkot hagyott a papíron.
Ezt felírod? Ezt felírom.

(3)

'Felültem a 33-as buszra a Bajánál', mondja az anyám. 'Mentem a Klári barátnőmhöz a Mester utcába, ilyen nagy volt a hasam. Gyönyörű idő volt, marhanagy meleg, és untalak. Lusta voltál, nem is nagyon kapálóztál, jó volt neked bent, nem akartál kijönni. Felszálltam a buszra, a hátsó peronra, hogy rázzon. Rázott is alaposan. Majdnem kiráztalak.' 'És aztán mi volt?' 'Aztán leszálltam a buszról.'